

Надежда

„Ако беше тук, моят брат нямаше да умре“. Това са думите на Марта към Исус във връзка със смъртта на нейния брат Лазар. Те изразяват сърцераздирателните чувства на съжаление, които изпитват милиони, когато техните обични са отнети от смъртта. Толкова много мисли минават през ума на хората по това време- ако бяхме направили това или направили онова; ако бяхме отишли при друг доктор. Ако смъртта е резултат от катастрофа по време на пътуване, ние бихме казали, че ако нашите любими не биха трагнали за там, това нямаше да се случи. В случая на Марта, тя мислила, че било отсъствието на Исус, което довело до смъртта на брат ѝ, така че тя била склонна да обвини него.

Мнозина споделят гледната точка на Марта, че Господ е виновен за смъртта на техните близки и че той би могъл да предотврати трагедията. Така че те питат, „Защо?“ Те си представят, че по един или друг начин, трябва да са направили нещо недобро в очите на Бог или че починалият е специално наказан за лошото, което е сторил. И може би с потръпване, те мислят, след като това се е случило, в какво състояние е сега починалият? Дали той страда, което би било по-лошо от смъртта?

Смесени мисли сполетяват мнозина, когато смъртта посети дома и винаги остават неотговорени въпроси, „Какво има зад гроба?“, „Ще видим ли някога нашите любими отново?“, „Щастливи ли са те сега и ще се присъединим ли към тях в щастието им?“ Сърцата ни копнеят за определен отговор на всички тези въпроси, които възникват по време на нашата мъка. И на тези въпроси може да бъде отговорено, защото отговорите могат да се намерят в Божието Слово.

Защо хората умират все пак? Много от нас биха отговорили, че е нормално хората естествено да растат, остаряват и умират; но слабостта в този отговор е, че много умират, преди да остареят. За свирепия косач Смърт няма значение човекът, защото той покосява и млади, и стари, също светците и грешниците. Но независимо дали е бебе или възрастен родител, когато те починат, шокът е огромен. Никога не сме подготвени за смъртта и дори след хиляди години опит с това чудовище, човешката раса не е привикнала с неговото посещение- то винаги идва като нежелана изненада. Тогава значи няма такова нещо като “естествена смърт”, защото смъртта е винаги неестествена и нежелана.

Библията обяснява, че хората умират, поради греха- не индивидуалният грях на всеки един, поразен от смъртта, но първоначалният грях, грехът на първите ни родители. Чрез тях, обяснява апостолът, „грехът влезе в света и смъртта чрез греха“ (Римляни 5:12). По наследство, ние всички сме членове на умираща раса. Добре е да си спомним това, когато

смъртта дойде в нашия дом, защото ни помага да осъзнаем, че този трагичен опит е не поради липса на интерес или грижа и това не е специално наказание, нито за този, който е умрял, нито за неговите живи роднини. Нашите любими умират, защото „ в Адам всички умират.“ А освен това, ние намираме утешение в прекрасното обещание на Божието Слово, че както всички умират в Адам, „така и в Христос всички ще живеят.“- 1 Кор. 15:22

Спящи в мир

Връщайки се обратно в дните на Исус и към обичното семейство от Витания- Мария, Марта и Лазар, ние сега можем да разберем някои просветителни и окуражителни идеи. Изглежда, че Исус е бил близък приятел на това семейство и затова те са считали, че Исус е длъжен да помогне, веднага щом е научил за болестта на Лазар. Исус имал работа далече от Витания по това време, но двете сестри изпратили съобщение, в което се казвало :“ Господи, ето този, когото обичаш, е болен“.- Йоан 11:3

Исус получил това съобщение, но не направил нищо за два дена. Накрая, той казал на учениците си, „ Нашият приятел Лазар заспа, но аз отивам да го събудя.“ (Йоан 11:11). Това оповестяване било изненадващо за учениците му. Те също чули, че Лазар е много болен. Може би Исус им казал за съобщението, което получил. Но ако сега той спял, те не могли да разберат защо Господарят би искал да го събуди. Те може би мислели, че това е погрешно заключение от неговата страна, затова му казали:“ Господи, ако той спи, значи е добре.“ С други думи, те мислели, че би било голяма грешка да се буди болен човек, който почивал в съня си- че би било много по-добре за него да продължи да спи.

Но те не разбрали какво имал в предвид Исус. „ Но Исус говорил за смъртта му“, ни казва Писанието (Йоан 11:13). Изглежда, че неговите ученици са разбрали погрешно значението на спящия Лазар, така че той им казал просто, „Лазар е мъртъв.“ (Йоан 11:14) Тук имаме от устата на Господа най- интересното и в същото време най- утешителното гледище за смъртта: че е като сън, означавайки, че тези, които са мъртви, почиват, чакайки и не знаейки за времето, когато Господ ще дойде и ще ги събуди от техния сън- сънят на смъртта. Сънят е даден като най- добра илюстрация, за да ни помогне да разберем значението на смъртта.

Имаме две характеристики на съня. Едната е, че тези, които спят са в безсъзнание. Те не знаят какво става в света около тях. Те не са нито тъжни, нито щастливи. Те нямат грижи, нито опит за трепети и радост. Те не са нито гладни, нито жадни. Във връзка с тях Писанията казва, „ Живите поне знаят, че ще умрат; а мъртвите не знаят нищо.“- Еклисиаст 9:5

Но има друга характеристика на съня, която е много важна, щом се замислим за нея, илюстрирайки смъртта. Това е очакването за събуждане. Майката завива своето мило дете в люлката за през нощта, пеейки му нещо приспивно, докато очите му се затворят в сън и малкият му мозък навлезе в страната на забравата. Детето е в беззнание и майката тихо, на пръсти напуска стаята, щастлива в любовта си към детето и в очакване да чуе неговото

сладко бърборене на следващата сутрин. Тук няма сълзи, няма болезнено сърце, нито тъга; защото детето спи, сутринта то ще се събуди и неговата светлина ще огрее отново дома.

Имайки в предвид момичето, което умряло, Исус казал: „Момичето не е умряло, а спи.“ (Матей 9:24) Тук също, както и в случая с Лазар, Исус говорел за смъртта като за сън- сън от Божия гледна точка, тъй като Той осигурил живот чрез Христос, така че земята ще бъде събудена за новия ден, денят на Христовото управление. Исус казал на своите ученици, „ Нашият приятел Лазар заспа, но аз отивам да го събудя.“(Йоан 11:11) Исус имал намерение да събуди Лазар от съня на смъртта и той изпълнил това си намерение, за да достави радост на неговите сестри и на всички, които го обичали.

Да живееш отново

След като обявил намерения си на своите възпитаници, Исус отишъл във Витания, в дома на своите приятели Марта и Мария. Марта излезнала да го посрещне и леко го упрекнала защо не е дошъл, докато нейния брат все още бил жив. Тогава Исус изказал забележително становище – думи, чието ехо минава през вековете и дава успокоение на хилядите наскърбени, които са способни да извадят тяхното просто значение и да повярват, че това ще се случи. Той казал: „Брат ти ще възкръсне (ще живее отново)“ - Йоан 11:23

Тук е великата надежда на Библията за всички, които са починали- те ще живеят отново. Но ние не трябва да наблягаме на думата „отново“. Исус не е казал на Марта, „Не плачи, защото твоя брат не е наистина мъртъв“. Той е бил мъртъв! Исус казал ясно на учениците си, „ Лазар е мъртъв“ и ние можем да сме сигурни, че той не би противоречил на тази истина в разговора си с Марта; така че неговото послание към нея било, че нейният брат ще живее отново, че този, който е умрял, ще бъде възстановен към живот.

Векове преди това, Пророк Йов питал: „ Ако умре човек, ще оживее ли?“ (Йов 14:14) Нека отбележим правилния начин, по който Йов задал този въпрос. Той не попитал, „Ако човек умре, дали той е наистина мъртъв?“ или „Има ли нещо в човека, което остава живо, когато тялото умре?“ Йов знаел, че смъртта е реалност, страшна трагична реалност. Той знаел, че смъртта е наказание за грях и тъй като цялата човешка раса са грешници, всички умират. Йов искал да знае дали мъртвите ще бъдат възстановени в живот- Дали той ще живее „отново“? Исус отговорил на въпроса на Йов, на Марта и на всички, които искат да приемат простата истина в неговите думи, „Твоят брат ще възкръсне.“

Идеята, че мъртвите ще бъдат възстановени към живот за в бъдеще, не била нова за Марта, защото тя вярвала в обещанията на Стария Завет, които поддържали тази благословена надежда. Пророк Йов след запитването, „ Ако умре човек, ще оживее ли?“ намерил отговора и го изразил чрез своята надежда, „ През всичките дни на воюването си ще чакам, докато дойде промяната ми. Ще повикаш и аз ще Ти се отзова; ще пожелаеш делото на ръцете Си.“ - Йов 14:14,15

„Последният Ден“

В пророчество, засягащо надеждата за крайната съдба на децата, заклани по заповед на Ирод във времето, когато Исус се родил, Господ казал на страдащите майки, като се обърнал към пророчеството за Рахил, „Вздържай гласа си от плач и очите си- от сълзи, защото делото ти бе възнаградено...и те ще се върнат от земята на неприятеля. Има надежда за късните ти дни, казва Господ, и децата ти ще се върнат в своите предели.“- Йеремя 31:16,17

Марта може би знаеше за тези чудесни обещания, твърдейки за вярващите, че ще дойде време, когато мъртвите, млади и стари, ще бъдат възвърнати към живот. Освен това, Исус бил редовен посетител на техния дом и тя, без съмнение, е чувала за чудесните думи на живот, които са дошли от неговите устни. Така че , когато Исус ѝ казал, „Брат ти ще живее отново“, тя отговорила, „Зная, че ще възкръсне при възкресението на последния ден.“ (Йоан 11:24). Да, тя знаела, че всички мъртви ще „ възкръснат“ - че ще бъдат събудени от съня на смъртта- защото тя знаела, че това е Божият план за цялото човечество.

Какво имала в предвид Марта под „последния ден“? Планът на Бог за спасение и възстановяване на човешката раса от греха и смъртта е разделен на периоди от време, наречени в Библията „дни“. Ще бъде през последния от тези периоди от време, когато божествения план за възстановяване ще достигне своята кулминация. „Последният ден“ в Божия план е с продължителност хиляда години- хиляда години управление на Христос.

Фактът, че за този период се говори като за „ден“ е забележителен, защото е в контраст с шестте хиляди години от човешката история, които го предшестват и за които Писанията казват, че са време на тъмнина, нощ на болка и смърт. Имайки в предвид тази тъмна нощ на грех и страдание и утринта на радост, която следва, псалмистът написал: „Защото гневът Му е само за една минута, а благоволенieto Му е за цял живот. Вечер може да влезе плач да пренощува, а на сутринта иде радост.“- Псалм 30:5

Въпреки че Давид говори за „гнева“ на Бога, ние не мислим за Него като за отмъстителен или като такъв, който се радва на страданията на своите създания. Нито гневът Му се изразява в мъчение на безумните в огнен ад завинаги; нито в „чистилицето“ за определен период от време. Новият Завет ни говори за „яростта“ на Бог и обяснява, че е разкрита от небето срещу цялата неправедност. (Рим. 1:18) Божият гняв се разкрива в смъртна присъда, която се упражнява върху цялото човечество- „ Както в Адам всички умират“- 1 Кор. 15:22

Божията милост е живот, декларира псалмиста. (Псалм 30:5). Тук Божията милост контрастира с неговия гняв. Когато нашите първи родители нарушават Божия закон, той отказва милостта си към тях. Без неговата милост, те не биха продължили да живеят, така че автоматично присъдата, „Понеже си пръст и в пръстта ще се върнеш“ влезнала в действие- те започнали да умират.- (Битие 3:19)

Човешкият род умира и до днес. Когато Бог отдръпнал светлината на своята милост, „ тъмнината“ се настанила сред човешкия род- тъмнина толкова плътна, че може да се

почувства чрез болката и мъкмата, съпътстващи процеса на смъртта. Тази „нощ“ в опита на света с греха и неговите последствия, е наистина плачевна. Но тя не ще продължава вечно! Това е дълга и тъжна нощ, но утринта идва и с идването на стуринта, ще дойде и обещаната радост- радост необятна, когато смъртта ще спре да покосява своите жертви и тези, които са умрели, с божията сила, ще бъдат съживени отново.

И така било, когато Исус казал на Марта, „ Твоят брат ще възкръсне“, тя веднага си припомнила прекрасната картина на радост, която ще настъпи за цялото човечество в този нов ден, когато благословии на живот ще бъдат изляти върху всички, затова тя отговорила, „Зная, че ще възкръсне при възкресението на последния ден.“ Исус не отрекъл истината, която Марта произнесла. Без съмнение, това било резултат от неговото служение в този дом във Витания, така че надеждата за общото събуждане на всички, заспали в смъртта, била така ярка в мартиното сърце. Така че Исус потвърдил нейната вяра, казвайки, „ Аз съм възкресението и животът. Който вярва в Мен, макар и да умре, ще живее. Никой, който е жив и вярва в Мен, няма да умре вовеки.“- Йоан 11:25,26

„Аз съм възкресението и живота“, казал Господарят, като имал в предвид, че в този бъдещ ден, когато мъртвите се съживят и Еден разцъфти отново с граници цялата земя, Той ще бъде каналът на божествената сила, чрез която ще се осъществи всичко това. Исус е великият Дарител на светлина- светлината на живота.(Йоан 1:9; 8:12; 9:15) Неговото царско управление ще донесе „денят“ на здраве и живот. Той ще бъде това, което пророкът описва като „ Слънце на Праведността“, което ще изгрее с „ изцеление в крилата си“- Мал. 4:2

Христос

„Вярваш ли в това?“, Исус попитал Марта. Вярваш ли, че аз съм Този, който ще върне твоя брат към живот в денят, когато Божията любяща цел за човечеството достигне своя предел?И Марта отговорила:“ Да, Господи, вярвам, че ти си Христос, Божият Син, който идва в света.“ (Йоан 11:26,27) От времето, когато човекът паднал в грях и смърт, Бог обещал да изпрати Спасител. Обещанието било направено на Авраам, че неговото „семе“ ще „ благослови всички семейства по земята.“ (Битие 12:1-3; 22:18) Апостол Павел обяснил, че Исус е това „семе“ на обещанието.(Гал. 3:16) И Марта знаела също това и тъй като обещаният Христос трябвало да благослови всички семейства по земята, тя знаела, че той също трябва да бъде „ възкресението и живота“.

Дори в дните на Марта били изминали повече от четири хиляди години в смърт. Нейният собствен брат починал, така че тя знаела, че ако Божиите обещания да благослови цялото човечество чрез Христос се изпълнят, тези, които са заспали в смъртта трябва да се събудят; и тя вярвала, че Исус е този, който ще го направи- „ Възкресението в последния ден“

„Който вярва в мен, макар и да умре, ще живее.“, казал Исус (Йоан 11:25). Тук има определено обещание за всички вярващи, че ще бъдат събудени от смъртта. То е имало за

цел първоначално да увери Марта, че смъртта на Лазар, не е поради липса на вяра или лоялност към Исус, Лазар вярвал в Исус и въпреки това умрял. Това е истина за всички вярващи от това време до сега. Но Исус уверил Марта и нас, че смъртта не е краят- „макар и да умре“ или е умрял, „Ще живее“, т.е. че ще бъде възстановен към живот.

И тогава Исус дръпнал завесата на несигурното и ни дал да погледнем към този „последен ден“, така че да можем да оценим още повече безграничната любов на Бог в неговото осигуряване на живот за човечеството. Той казва, „Който живее и вярва в мен, никога няма да умре.“ Това твърдение не е валидно в сегашно време. Бъдещият живот на цялото човечество зависи от събуждането им от смъртта. Но ще бъде различно в този нов ден-денят, когато „Слънцето на правдата“ ще разпръсне тъмнината на дългата нощ и ще дойде животът за човечеството. Тези, които ще живеят след това и които вярват в Христос, никога не ще умрат- те всъщност ще останат живи завинаги като човешки същества.

Праведният и Неправедният

Кой ще бъде съживен през този „ последен ден“, този хилядогодишен ден , когато благословиите за вечен живот ще са осигурени за всички, които тогава повярват? Цялото човечество ще живее, защото плана на Бога е да съживи всички от смърт към живот. Павел казва, че „ще има възкресение на праведни и неправедни“ (Деяния 24:15) И Исус казва: „ Недейте се чуди на това; защото иде час, когато всички, които са в гробовете, ще чуят гласа Му, и ще излязат“ (Йоан 5:28,29) Успокояващата част на остатъка от този стих е бил унищожен с погрешен превод. Правилният превод казва: „ ония, които са вършили добро, ще възкръснат за живот, а които са вършили зло, ще възкръснат за осъждане.“- (Йоан 5:29-ББД 2005; Православен превод; Протестански превод 1940)

„Тези, които са вършили добро“, казва Господарят, ще излязат за „възкресение за живот“. Това се отнася за наградата на посветените вярващи, които са доказали своята стойност на „ слава, почест и безсмъртие“ (Рим. 2:7) Те трябва да живеят и царуват с Христа като част от „семето“ на Авраам, чрез което всички семейства по земята ще бъдат благословени. (Гал. 3:27-29) Те ще бъдат като Исус и ще споделят неговата небесна слава. (1 Йоан 3:2) Техен ще бъде „венец на живота“, дори „ божественото естество“. (Откр. 2:10; 2 Петър 1:4) Но тези, които ще излезнат за възкресение към живот и царуване с Христос, ще бъдат много малък брой, в сравнение с милионите, които са умрели. Исус говори за тях като „ малко стадо, за които Отца ще благоволи да им даде царството. (Лука 12:32) Голямото мнозинство от мъртви не са правили добро от божествена гледна точка. Те умират като членове на грешен умиращ вид. Според човешките стандарти, повечето от тях са морални хора- добри граждани и съседи, но те не са последователи на Господаря; затова кръвта на Христос не им дава праведност пред Бога.

Но Бог обича и тях и е изпратил Сина си да умре и за тях, за да имат възможност да живеят вечно. Вечен живот се постига само чрез Исус на базата на вярата, а мнозинството от човешкия род не са имали истинска възможност да повярват. Милиони никога не са

чували за Исус и сред тези, които са чували за него, са малцина, които ясно са разбрали истинската причина за неговото идване в света. Има толкова много противоречиви теории за Христос и Християнството, че повечето искрени хора са объркани и поради това, не са възприели никога Християнството като нещо сериозно. Те не са били с умисъл зли, но не са направили „добро“ в смисъл да станат последователи на Исус.

Тези милиони ще бъдат също събудени от смъртта. Павел говори за това събуждане като за „спасение“ и според Божията воля, те ще бъдат спасени да „достигнат познание на истината“ (1 Тимотей 2:4-6) Великата истина ще бъде позната на всички- ясно и без грешка- че Исус „даде себе си откуп за всички“, че той умря за „греховете на целия свят“ и че тези, които приемат това, ще живеят вечно.- 1Йоан 2:2

Това е имал в предвид Исус, когато казал на Марта „ Който е жив“- този, който е събуден ит съня на смъртта „ във възкресението на последния ден“ – „ и вярва в мене, няма да умре до века“ (Йоан 11:26) Това ще бъде период на изпитание за света, време, през което те ще са изправени пред големия избор, който ще бъде живот или смърт завинаги (Деяния 17:31) Когато Исус обещал, че ще възкръснат, той казал, че те ще дойдат към това, което се обяснява с гръцката дума krisis (crisis, English), това е време за изпитание, през което, ако те се обърнат към Бог, към Исус и към праведността, те не ще умрат отново, но вярвайки в това, ще „живеят вечно“- Йоан 6:51

„Вярваш ли в това?“

Когато Исус обяснил тази чудесна надежда за бъдещия живот на Марта, той я попитал, „Вярваш ли в това?“ Това е изпитващ сърцето въпрос за всички нас днес. Ако можем да изявим искрена вяра в обещанията на Бог, много от горчивината и мъката ще бъдат премахнати от нашите сърца, когато нашите обични бъдат отнети от смъртта. Ако ние можем да повярваме, ще знаем, че те не са си отишли завинаги, че ще има победно завръщане от смъртта, събуждане от съня на смъртта. Исус казал на своите ученици за Лазар, „ Аз отивам ,за да го събудя от смъртта“; Исус ще дойде отново през Второто си пришествие, за да събуди всички, за които той умря. Това е неговата жертва, която промени смъртта от вечна забрава в необезпокояван сън, от който ще има събуждане.

Как ще бъде буквално

Има толкова погрешно тълкуване на надеждата за възкресение, че мнозина намират трудно за разбиране в реалност какво означава това. Но не трябва да има неяснота, защото Исус е направил илюстрация по този въпрос, как Божиите обещания ще бъдат изпълнени. Ние виждаме една от тези илюстрации с Лазар. След като Господарят обяснил на Марта великата истина за общото възкресение и е изяснил, че в „последния ден“ тези, които вярват в него никога не ще умрат, той отишъл на гроба на брат й и чрез божествената сила го повикал от мъртвите.

Исус говорил на Лазар, казвайки, „Излез навън!“ и Писанията ни казват, че „умрелият излезе“ (Йоан 11:43,44) Исус им дал инструкции да махнат погребалните дрехи от него, така че да е свободен да общува отново със своето семейство и приятели. Той бил пак сред тях, същият Лазар, който бил починал. Той не бил фантом или призрак. Той не трябвало да върти маси или да чука по огледала, за да докаже на своите приятели, че е сред тях, защото се върнал персонално и смело. Както Лазар бил мъртъв, така сега той оживял и неговите сестри и приятели се радвали.

По този начин ние имаме практическа и разбираема илюстрация на това какво ще означава за човешкия род, когато всички, които са в гробовете ще чуят гласа на Исус, който ще ги събуди от съня на смъртта. Умножи мислено милиони пъти сцената на радост във Витания, когато Лазар чул гласа на божествения водач, събуждайки го от смъртта и ще разбереш до известна степен какво Бог има в предвид в своето обещание да благослови всички семейства по земята. Това е целта на идването на Исус в света, което обяснява посланието на ангелите в нощта, когато той се родил, посланието, което се описва като „голяма радост, която ще бъде за всичките люде. Защото днес ви се роди в Давидовия град Спасител, Който е Христос Господ.“ – Лука 2:10,11

С разбито сърце ли си, защото някой от твоите близки е отнет от смъртта? Това е тежко събитие, защото ужасна празнота е оставена в живота на тези, които са живи. Но бъди смел, раздялата не е завинаги. В „утринта“ на Божия план – утре, което е близо вече- ще настъпи славно време на повторно събиране, ще видиш своите близки отново. Междувременно, продължавай да имаш вяра в обещанията на Бог и в неговата сила да осъществи тези обещания. Ако можеш, сподели и с другите своята радост на надеждата, която ще инспирира сърцето ти и ще те улесни в пътя през тъмнината на нощта, докато чакаш радостта, която, можеш да бъдеш сигурен, ще дойде в утринта.